

Sygnatura akt II AKa 451/22

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2023 r.

5 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Maciej Skórniak

Protokolant: Magdalena Szymczak

6 przy udziale prokuratora Prokuratury (...) we W. Marcina Kaczmarka

7 po rozpoznaniu 8 marca 2023 r.

8 sprawy P. Ł. (1) oskarżonego o czyny z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 156 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk, art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk i art. 157 § 1 kk i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

9 O. P. (1) oskarżonego o czyny z art. 281 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

<i>1 na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych i prokuratora</i>

10 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

11 z 7 września 2022 r. sygn. akt III K 104/22

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec P. Ł. (1) w ten sposób, że:

a) **wymierzoną w pkt I części rozstrzygającej karę obniża do lat 15 (piętnastu) pozbawienia wolności, stwierdzając przy tym, że utraciła moc kara łączna wymierzona w pkt III;**

b) **na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od tego oskarżonego na rzecz córki pokrzywdzonego L. K. nawiązkę w wysokości 50.000 (pięćdziesięciu tysięcy) złotych;**

II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone w pkt. I. niniejszego wyroku oraz w pkt. II zaskarżonego wyroku i wymierza P. Ł. (1) karę łączną 15 (piętnastu) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec P. Ł. (1) i O. P. (1) utrzymuje w mocy;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza P. Ł. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawiania wolności w sprawie od 11.07.2021r. godz. 18.25 do 08.03.2023r.;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów A. L. i P. M. po 1.200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej P. Ł. (1) i O. P. (1) przez adwokatów wyznaczonych przez Sąd;

VI. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 451/22</i>	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 7 września 2022 roku w sprawie III K 104/22 dotyczący P. Ł. (1) i O. P. (1): P. Ł. (1) oskarżono o to, że:			

I. w dniu 11 lipca 2021 r. na (...) we W., działając wspólnie i w porozumieniu z O. P. (1), bezpośrednio po dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia plecaka z zawartością słuchawek wartości 200 zł., na szkodę S. S. (1), w celu utrzymania się w posiadaniu zabranego mienia, wziął udział w pobiciu P. K., udzielającego pomocy pokrzywdzonemu kradzieżą, przewracając go na podłogę oraz bijąc go pięściami i kopiąc po głowie, powodując obrażenia ciała w postaci:

-
hiperdensyjnego krwiaka przymózgowego grubości do około 1 cm. lewej strony nad lewym płatem ciemieniowym i związane z tym przemieszczenie struktur mózgowia w linii

dwubocznej o
około 1,2 cm. na
stronę prawą,

- obrzmienia
półkuli lewej
mózgu,

- ogniska
krwotocznego
wielkości około
1,5-2 cm. w
lewym płacie
ciemieniowym,

- obecności krwi
o grubości 1,5-2
cm. w tylnej
części szczeliny
międypółkulowej,

- krwiaka
podpajęczynówkowego
w płacie
potylicznym
prawym i w
mniejszym
stopniu w płacie
ciemieniowym
prawym,

- ogniska
krwotocznego
ok. 0,5 cm.
obwodowe u
podstawy
prawego płata
czołowego,

- rozległego
krwiaka
podskórnego w
okolicy
skroniowej lewej
i w obrębie
lewego policzka
(uniemożliwiającego
przeprowadzenie
badania
okulistycznego),

-
wieloodłamowego
złamania kości
jarzmowej lewej
- trzonu i
wrostka
skroniowego,

- krwiaków
małżowin
uszných,

- rozległego
krwiaka w ciele
modzelowatym
w obrębie pnia i
płata,

- krwiaka w
przyśrodkowej
części lewego
wzgórza o
wymiarach
około 18x16x9
mm — z
progresją,

- zaciśnięcia
bruzd
międyzakrętowych
lewej półkuli
mózgu,

- śladu krwi w
rogu
potylicznym
komory bocznej
prawej,

- szczeliny
złamania kości
skroniowej
lewej,

a nadto otarcia
naskórka i rany
czoła oraz otarć
naskórka kolana
prawego i kolana
lewego, które
to obrażenia

stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a w ich następstwie w dniu 27 lipca 2021 r. doszło do zgonu wymienionego pokrzywdzonego w wyniku rozległych i rozsianych pourazowych zmian krwotocznych śródmózgowych z następowym obrzękiem mózgu i wkliniowaniem migdałków mózdzku do otworu wielkiego, przy czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio karany za przestępstwa podobne przeciwko życiu i zdrowiu, z użyciem przemocy i groźby bezprawnej, określone w art. 157 § 2 k.k., art. 245 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 8 listopada 2019 r., sygn.

II K 624/19,
na karę łączną
pozbawienia
wolności w
wymiarze
jednego roku i
dwóch miesięcy,
którą odbył w
okresie
przekraczającym
10 miesięcy, od
dnia 11 lipca
2019 r. do 20
maja 2020 r.,
kiedy to został
warunkowo
zwolniony z
odbycia reszty
kary,

**- tj. o czyn z
art. 281 k.k. w
zw. art. 158 §
1 k.k. w zw. z
art. 156 § 1 pkt
2 k.k. w zw.
z art. 156 § 3
k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 64
§ 1 kk,**

II. w dniu 11
lipca 2021 r. na
(...) we W. użył
przemocy wobec
funkcjonariusza
Policji sierż.
sztab. R. Ś.
poprzez
kopnięcie go
nogą, powodując
jego upadek
na chodnik i
doznanie
obrażeń w
postaci
stłuczenia
kolana lewego,
otarcia naskórka

kolana lewego,
naruszających
czynności
narządów jego
ciała na czas
poniżej 7 dni,
czym naruszył
jego
nietykalność
cielesną podczas
i w związku z
wykonywaniem
czynności
służbowych,
zmierających
do zaniechania
prawnej
czynności
służbowej, przy
czym działał
w warunkach
powrotu do
przestępstwa,
będąc uprzednio
karany za
przestępstwa
podobne
przeciwko życiu
i zdrowiu, z
użyciem
przemocy i
groźby
bezpprawnej,
określone w art.
157 § 2 k.k.,
art. 245 k.k.,
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Dzierżoniowie z
dnia 8 listopada
2019 r., sygn.
II K 624/19,
na karę łączną
pozbawienia
wolności w
wymiarze
jednego roku i
dwóch miesięcy,
którą odbył w
okresie

przekraczającym 10 miesięcy, od dnia 11 lipca 2019 r. do 20 maja 2020 r., kiedy to został warunkowo zwolniony z odbycia reszty kary,

- tj. o czyn z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk,

III. w dniu 11 lipca 2021 r. na (...) we W. użył przemocy wobec funkcjonariusza Policji sierż. sztab. W. S. poprzez kopnięcie go nogą, powodując jego upadek na chodnik i doznanie obrażeń w postaci stłuczenia uda prawego, otarcia naskórka uda prawego, naruszających czynności narządów jego ciała na czas poniżej 7 dni, czym naruszył jego nietykalność cielesną podczas i w związku z

wykonywaniem
czynności
służbowych,
zmierających
do zaniechania
prawnej
czynności
służbowej, przy
czym działał
w warunkach
powrotu do
przestępstwa,
będąc uprzednio
karany za
przestępstwa
podobne
przeciwko życiu
i zdrowiu, z
użyciem
przemocy i
groźby
bezpprawnej,
określone w art.
157 § 2 k.k.,
art. 245 k.k.,
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Dzierżoniowie z
dnia 8 listopada
2019 r., sygn.
II K 624/19,
na karę łączną
pozbawienia
wolności w
wymiarze
jednego roku i
dwóch miesięcy,
którą odbył w
okresie
przekraczającym
10 miesięcy, od
dnia 11 lipca
2019 r. do 20
maja 2020 r.,
kiedy to został
warunkowo
zwolniony z
odbycia reszty
kary,

- tj. o czyn z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk,

O. P. (1)

oskarżono o to, że:

IV. w dniu 11 lipca 2021 r. na (...) we W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. Ł. (1), bezpośrednio po dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia plecaka z zawartością słuchawek wartości 200 zł. oraz pałki policyjnej, na szkodę S. S. (1), w celu utrzymania się w posiadaniu zabranego mienia, wziął udział w pobiciu P. K., udzielającego pomocy pokrzywdzonemu kradzieżą, bijąc go pałką policyjną po głowie, w którym wskutek jego działania pokrzywdzony był

bezpośrednio
narażony na
utrata życia lub
doznania skutku
określonego w
art. 156 § 1 k.k.,
a w następstwie
działania P.
Ł. (1)
pokrzywdzony
doznał obrażeń
ciała w postaci:

- hiperdensyjnego
krwiaka
przymózgowego
grubości do
około 1 cm.
lewej strony nad
lewym płatem
ciemieniowym i
związane z tym
przemieszczenie
struktur
mózgowia w linii
dwubocznej o
około 1,2 cm. na
stronę prawą,
- obrzmienia
półkuli lewej
mózgu,
- ogniska
krwotocznego
wielkości około
1,5-2 cm. w
lewym płacie
ciemieniowym,
- obecności krwi
o grubości 1,5-2
cm. w tylnej
części szczeliny
międzypółkulowej,
- krwiaka
podpajęczynówkowego
w płacie
potylicznym

prawym i w
mniejszym
stopniu w płacie
ciemieniowym
prawym,

- ogniska
krwotocznego
ok. 0,5 cm.
obwodowe u
podstawy
prawego pła
czołowego,

- rozległego
krwiaka
podskórnego w
okolicy
skroniowej lewej
i w obrębie
lewego policzka
(uniemożliwiającego
przeprowadzenie
badania
okulistycznego),

-
wieloodłamowego
złamania kości
jarzmowej lewej
- trzonu i
wrostka
skroniowego,

- krwiaków
mażowin
usznych,

- rozległego
krwiaka w ciele
modzelowatym
w obrębie pnia i
płata,

- krwiaka w
przyśrodkowej
części lewego
wzgórza o
wymiarach
około 18x16x9

mm — z
progresją,
- zaciśnięcia
bruzd
międyzakrętowych
lewej półkuli
mózgu,
- śladu krwi w
rogu
potylicznym
komory bocznej
prawej,
- szczeliny
złamania kości
skroniowej
lewej,
a nadto otarcia
naskórka i rany
czoła oraz otarć
naskórka kolana
prawego i kolana
lewego, które
to obrażenia
stanowiły ciężki
uszczerbek na
zdrowiu w
postaci choroby
realnie
zagrożającej
życiu, a w
ich następstwie
w dniu 27
lipca 2021 r.
doszło do zgonu
wymienionego
pokrzywdzonego
w wyniku
rozległych i
rozsianych
pourazowych
zmian
krwotocznych
śródmózgowych
z następowym
obrzękiem
mózgu i
wklinowaniem

migdałków
mózdzku do
otworu
wielkiego,

**- tj. o czyn z
art. 281 k.k. w
zw. art. 158 §
1 k.k. w zw. z
art. 11 §2 k.k.**

**Sąd
Okręgowy
orzekł, że:**

D) uznaje
oskarżonego P.
Ł. (1) za winnego
tego, że 11 lipca
2021 roku na (...)
we W., działając
wspólnie i w
porozumieniu z
O. P. (1),
bezpośrednio po
dokonaniu
zaboru w celu
przywłaszczenia
plecaka z
zawartością
słuchawek o
wartości 200 zł,
na szkodę S.
S. (1), w celu
utrzymania się
w posiadaniu
zabranego
mienia, wziął
udział w pobiciu
P. K.,
przewracając go
na podłozę,
a następnie
bijąc go leżącego
na twardym
podłozu
uderzeniami
pięści i kopiąc
uderzeniami
miażdżącymi po

głowie,
narażając i w
zamiarze
bezpośrednim
powodując
ciężki
uszczerbek na
zdrowiu w
postaci choroby
realnie
zagrożającej
życiu poprzez
spowodowanie:

- hiperdensyjnego
krwiaka
przymózgowego
grubości do
około 1 cm
lewej strony
nad lewym
płatem
ciemieniowym
i
związanego
z tym
przemieszczenie
struktur
mózgowia w
linii
dwubocznej
o około
1,2 cm na
stronę
prawą,
- obrzmienia
półkuli
lewej
mózgu,
- ogniska
krwotocznego
wielkości
około 1,5-2
cm w lewym
płacie
ciemieniowym,
- obecności
krwi o

grubości
1,5-2 cm w
tylnej części
szczeliny
międypółkulowej,

- krwiaka
podpajęczynówkowego
w płacie
potylicznym
prawym i w
mniejszym
stopniu w
płacie
ciemieniowym
prawym,
- ogniska
krwotocznego
ok. 0,5 cm.
obwodowe
u podstawy
prawego
płata
czołowego,
- rozległego
krwiaka
podskórnego
w okolicy
skroniowej
lewej i w
obrębie
lewego
policzka,
- wieloodłamowego
złamania
kości
jarzmowej
lewej -
trzonu i
wyrostka
skroniowego,
- krwiaków
mażowin
usznych,
- rozległego
krwiaka w

ciele
modzelowatym
w obrębie
pnia i płata,

- krwiaka w przyśrodkowej części lewego wzgórza o wymiarach około 18x16x9 mm — z progresją,
- zaciśnięcia bruzd międzyzakrętowych lewej półkuli mózgu,
- śladu krwi w rogu potylicznym komory bocznej prawej,
- szczeliny złamania kości skroniowej lewej,

czego
przewidywanym
przez
oskarżonego
następstwem
była śmierć
pokrzywdzonego
27 lipca 2021
r. w wyniku
rozległych i
rozsianych
pourazowych
zmian
krwotocznych
śródmózgowych

z następowym
obrzękiem
mózgu i
wklonowaniem
migdałków
mózdzku do
otworu
wielkiego,

przy czym działał
w warunkach
powrotu do
przestępstwa,
będąc uprzednio
skazanym za
przestępstwa
podobne
przeciwko życiu
i zdrowiu, z
użyciem
przemocy i
groźby
bezpprawnej,
określone w art.
157 § 2 k.k.,
art. 245 k.k.
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Dzierżoniowie z
dnia 8 listopada
2019 r., sygn.
II K 624/19,
na karę łączną
pozbawienia
wolności w
wymiarze
jednego roku i
dwóch miesięcy,
którą odbył w
okresie od dnia
11 lipca 2019 r.
do 20 maja 2020
r.,

tj. zbrodni z art.
156 § 3 k.k. i
art. 158 § 3 k.k.
i art. 281 k.k. w
zw. z art. 11 § 2
k.k. w zw. z art.

64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności;

II) uznaje oskarżonego P. Ł. (1) za winnego tego, że 11 lipca 2021 r. na (...) we W. w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności zatrzymania, podczas i w związku pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, naruszył ich nietykalność cielesną i użył wobec:

a) sierżanta sztabowego R. Ś. przemocy poprzez kopnięcie go nogą, powodując jego upadek na chodnik i doznanie obrażeń w postaci stłuczenia kolana lewego, otarcia naskórka kolana lewego,

naruszających
czynności
narządów jego
ciała na czas
poniżej 7 dni,

b) sierżanta
sztabowego W.
S. przemocą
poprzez
kopnięcie go
nogą, powodując
jego upadek
na chodnik i
doznanie
obrażeń w
postaci
stłuczenia uda
prawego, otarcia
naskórka uda
prawego,
naruszających
czynności
narządów jego
ciała na czas
poniżej 7 dni,

przy czym działał
w warunkach
powrotu do
przestępstwa,
będąc uprzednio
skazanym za
przestępstwa
podobne
przeciwko życiu
i zdrowiu, z
użyciem
przemocy i
groźby
bezpprawnej,
określone w art.
157 § 2 k.k.,
art. 245 k.k.
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Dzierżoniowie z
dnia 8 listopada
2019 r., sygn.
II K 624/19,

na karę łączną
pozbawienia
wolności w
wymiarze
jednego roku i
dwóch miesięcy,
którą odbył w
okresie od dnia
11 lipca 2019 r.
do 20 maja 2020
r., tj. występku z
art. 224 § 2 k.k.
i art. 222 § 1 k.k.
i art. 157 § 2 k.k.
w zw. z art. 11 §
2 k.k. w zw. z art.
64 § 1 k.k. i za
to na podstawie
art. 224 § 2
k.k. w zw. z art.
224 § 1 k.k. w
zw. z art. 11 §
3 k.k. wymierza
mu karę 1
(jednego) roku
pozbawienia
wolności ;

III) na
podstawie art.
88 k.k. łączy
oskarżonemu P.
Ł. (1)
wymierzone w
pkt od I
do II kary
pozbawienia
wolności i
wymierza mu
karę łączną 25
(dwudziestu
pięciu) lat
pozbawienia
wolności ;

IV) uznaje
oskarżonego O.
P. (1) za winnego
tego, że 11 lipca
2021 roku na (...)

we W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. Ł. (1), bezpośrednio po dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia plecaka z zawartością słuchawek o wartości 200 zł, na szkodę S. S. (1), w celu utrzymania się w posiadaniu zabranego mienia, wziął udział w pobiciu P. K., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. występku z art. 158 § 1 k.k. i art. 281 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności ;

V) na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego P. Ł. (1) nawiązkę w kwocie 60.000 (sześćdziesięciu tysięcy) zł na rzecz matki

pokrzywdzonego
J. G.;

VI) na podstawie
art. 47 § 1
k.k. orzeka od
oskarżonego O.
P. (1) nawiązkę
w kwocie 10.000
(dziesięciu
tysięcy) zł na
rzecz Funduszu
Pomocy
Pokrzywdzonym
oraz Pomocy
Postpenitencjarnej;

VII) na
podstawie art.
63 § 1 k.k. zalicza
oskarżonym:

a) P. Ł.
(1) na poczet
orzeczonej kary
łącznie
pozbawienia
wolności okres
tymczasowego
aresztowania od
12 lipca 2021
roku, godz.
18:25 do 7
września 2022
roku,

b) O. P.
(1), na poczet
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności okres
tymczasowego
aresztowania od
11 lipca 2021
roku, godz.
21:40 do 1 lutego
2022 roku,

VIII) na
podstawie art.
29 ust. 1 ustawy

z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz :

a) adwokat A. L. kwotę 1402,20 zł (brutto) tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu ;

b) adwokata P. M. kwotę 1402,20 zł (brutto) tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu ;

IX) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty.

0.11.2.
Podmiot
wnoszący
apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca oskarżonego P. Ł. (1) adwokat A. L. i obrońca O. P. (1) adwokat P. M.			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości co do O. P. (1)		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary – obrońca P. Ł. (1)		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia – prokurator		

<p>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</p>		
<p>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</p>		
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych</p>	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające					

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
	<p>Obrońcy oskarżonego O. P. (1) – P. M. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną – a nie swobodną – ocenę dowodów z:</p> <p>a) nagrania z monitoringu obejmującego miejsce zdarzenia;</p> <p>b) zeznań świadka W. M. złożonych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	

w postępowaniu
przygotawczym
i w
postępowaniu
głównym;

c) zeznań
świadka W.
D. złożonych
w postępowaniu
przygotawczym
i w
postępowaniu
głównym;

d) zeznań
świadka A. Z.
złożonych w
postępowaniu
głównym;

e) wyjaśnień
oskarżonego P.
Ł. (1) złożonych
w postępowaniu
przygotawczym
i w
postępowaniu
głównym;

f) wyjaśnień
oskarżonego O.
P. (1) złożonych
w postępowaniu
głównym;

polegającą na
uznaniu, że:
dowody te
pozwalają na
poczynienie
ustalenia, iż
oskarżony O. P.
(1) w momencie
zdarzenia był
w posiadaniu
plecaka
będącego
własnością S.
S. (1), a
jego działania

ukierunkowane
były na
utrzymanie się
w posiadaniu
tejże rzeczy,
w sytuacji gdy
zarówno
wskazani
świadkowie jak i
oskarżeni
zgodnie
podawali, że nie
widzieli, by O.
P. (1) posiadał
wspomniany
plecak, a z
treści zapisów
monitoringu z
miejsca
zdarzenia
jednoznacznie
wynika, że
oskarżony go
nie posiadał,
co ocenione
prawidłowo
prowadził
powinno do
ustalenia, że O.
P. (1) nie mógł
działać w celu
utrzymania się
w posiadaniu tej
rzeczy, jako że
– zgodnie ze
swoimi
wyjaśnieniami –
uprzednio się jej
wyzbył.

II. błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku
polegający na
przyjęciu, że
oskarżony O. P.
(1) dopuścił się

czynu
stypizowanego w
art. 281 k.k.,
podczas gdy
okoliczności
sprawy oraz
prawidłowa i
całościowa
ocena materiału
dowodowego, a
w szczególności
ww. dowodów,
prowadzą do
wniosku, że O.
P. (1) nie użył
przemocy w celu
utrzymania się
w posiadaniu
zabranej rzeczy,
a tym samym
nie wypełnił
znamion
podmiotowych
przestępstwa
kradzieży
rozbójniczej,
albowiem
oskarżony w
momencie
zdarzenia nie był
w posiadaniu
plecaka S. S. (1).

***Obrońcy
oskarżonego***

***P. Ł. (1) –
adv. A. L.***

– zaskarżonemu
wyrokowi
zarzuciła: rażąco
niewspółmierność
orzeczonej kary
25 lat
pozbawienia
wolności, a to na
skutek
nieuwzględnienia
przez Sąd
Okręgowy w
wystarczającej

mierze i stopniu okoliczności łagodzących, a w szczególności wyrażone przez oskarżonego skruchy i przeproszenie matki pokrzywdzonego.

Prokurator – zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych -w zakresie rozstrzygnięcia wobec nich o środkach kompensacyjnych, zarzucając:

1) pominięcie przy orzekaniu wśród osób uprawnionych do kompensaty od oskarżonego P. Ł. (1) małoletniej córki pokrzywdzonego P. K. – L. K. (ur. (...)), a w konsekwencji niesłuszne niezastosowanie na jej rzecz środka kompensacyjnego – nawiązki na podstawie art. 46 § 2 k.k. w kwocie 50.000 zł;

2) pominięcie przy orzekaniu wśród osób uprawnionych do kompensaty

	<p>od O. P. (1) pokrzywdzonego S. S. (1), a w konsekwencji niesłuszne niezastosowanie na jego rzecz środka kompensacyjnego w postaci naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. w kwocie 200 zł.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Kwestionowanie w skardze obrońcy ustalenia o udziale oskarżonego w ataku O. P. (1) na pokrzywdzonego uznać należy za nieuzasadnione i niepodważone wywodami apelacji.</p> <p>Podnosi się w niej naruszenie reguł oceny dowodów, które eksponuje się w apelacji. Rzecz jednak w tym, że nie jest wystarczającym zacytowanie</p>				

fragmentów wypowiedzi poszczególnych osób i wyprowadzenie na tej podstawie wniosku, że świadkowie zaprzeczyli, aby w momencie zdarzenia O. P. (1) był w posiadaniu plecaka pokrzywdzonego. Teza o błędnej ocenie dowodów oraz jej następstwie w postaci nieprawidłowych ustaleń faktycznych nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinna wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np.

pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

(postanowienie Sądu

Najwyższego z 9.03.2022 r., V KK 680/21, LEX nr 3410070).

Zarzut może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy lub postąpił wbrew

doświadczeniu życiowemu, a tym samym dokonał oceny dowolnej, a nie oceny swobodnej spełniającej dyrektywy wskazanej wyżej zasady procesowej.

Natomiast ocena dowodów dokonana z zachowaniem

wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych oraz końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto sąd nie orzeknie z obrazą art. 410 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k.

W żadnym razie nie dowiódł tego w apelacji skarżący, co czyni jego zarzut oczywiście niecelnym.

Odwoływanie się w apelacji do twierdzeń W. M. z postępowania przygotowawczego oraz z rozprawy nie dowodzi jak twierdzi skarżący, że świadek zaprzeczyła by oskarżony miał w momencie zdarzenia plecak. Z cytatów jej wypowiedzi wynika tylko, że ona nie widziała plecaka w posiadaniu O. P. (1), a nie

że on go nie miał. Przy czym, jeśli pamięta się także inne wypowiedzi tego świadka, o tym, że napiła się trochę piwa, a potem urwał jej się film i ma tylko przebłyski (k. 932, 933, t. V) to budowanie tezy o tym dowodzie na potwierdzenie, że oskarżony nie był w posiadaniu plecaka jest wysoce niewystarczająco przekonujące. Podobnie odnieść się należy do kolejnego argumentu, w którym skarżący odwołuje się do zeznań W. D.. Z przywołanych w apelacji jej słów wynika jedynie, że jakiś mężczyzna zaczął krzyczeć, aby oddać mu plecak oraz że ona mówiła, że nie mają żadnego plecaka, a nie że nie miał go oskarżony. Dowolność wniosku obrońcy o tym, że świadek zaprzeczyła, aby oskarżonym był

w posiadaniu plecaka w momencie zdarzenia jest rzucającą się w oczy.

Żadnej wartości poznawczej dla omawianej kwestii nie mają przywołane fragmenty zeznań A. Z.. Już z cytatów zawartych w apelacji wynika wprost, że świadek nie był na miejscu, gdzie doszło do fizycznego ataku na pokrzywdzonego. Ergo treść jego wypowiedzi przez pryzmat tezy apelującego nie ma żadnego znaczenia.

Jednak znaczenie ma okoliczność wynikająca z jego zeznań, w tym cytowanych w skardze, że S. S. (2) „(...) uświadomił sobie po chwili, że zostawił plecak ze swoimi rzeczami na ławce.” oraz że świadek był bity właśnie przez O. P. (1).

Dla poparcia swego

stanowiska skarżący przywołuje również wyjaśnienia oskarżonych, w tym także O. P. (1). Należy zatem zauważyć, że argumentacja apelującego odwołująca się do zeznań świadków W. M. i W. D. pozostaje w oczywistej kolizji z motywującymi stanowisko obrońcy wyjaśnieniami tego ostatniego oskarżonego. Obie kobiety stwierdzały, że: W. M. nie widziała plecaka u O. P. (1), a W. D. mówiła, że nie mają żadnego plecaka, ale przecież O. P. (1) nie zaprzeczał, że plecak posiadał, co więcej on to wprost potwierdzał.

W tych okolicznościach także wyjaśnienia oskarżonego P. Ł. (2) do których odwołuję się skarżący nie podważają ustaleń Sądu Okręgowego, bo

i on podał, po pierwsze, że on nie ma żadnego plecaka (co było prawdą), po drugie, podał, że nie wiedział, żeby O. P. (1) wziął jakiś plecak, po trzecie, ten ostatni potwierdził, że taki plecak zabrał, i po czwarte przyznał, że z niego zabrał słuchawki i pałkę milicyjną.

Nie sposób uznać, iż błędnie ustalił Sąd Okręgowy rolę i znaczenie udziału w tym czynie oskarżonego, bowiem nie potwierdza posiadania plecaka przez oskarżonego nagranie z monitoringu stanowiące dowód w tej sprawie. To, że na nagraniu nie dopatrzono się, aby oskarżony był w posiadaniu plecaka należy skwitować stwierdzeniem, że dowodzi ono, że na tym właśnie nagraniu (w

czasie zarejestrowanym przez monitoring) oskarżony plecaka nie posiadał. Nie znaczy to, że brak jest dowodu na poparcie ustalenia poczynionego przez Sąd Okręgowy. Jak już wyżej stwierdzono wynika to z jego własnych wyjaśnień przywołanych przez skarżącego. Co więcej z nagrań monitoringu (płyta CD plik 096) jednoznacznie wynika, że to właśnie oskarżony miał palkę i się nią posługiwał zadając nią ciosy. Mógł ją mieć tylko poprzez wejście w posiadanie plecaka i zabranie jej z niego. To więc, że nie ma plecaka na nagraniu nie potwierdza, że nie miał tego plecaka, bo posiadanie rzeczy z niego, w kontekście

jego własnych wyjaśnień, w których przyznał zabór tego przedmiotu uprawniało Sąd Okręgowy do ustaleń, które poczynił.

Skarżący zdaje się zapominać, że przecież Sąd meriti dysponował dowodem w postaci zeznań S. S. (1) jednoznacznie pozwalającym ustalić, że po pierwsze, S. S. (1) miał przed zdarzeniem plecak, po wtóre, na skutek zachowania oskarżonych oddalił się z ławki, na której pozostawił plecak, po trzecie, prosił m.in. P. K. o pomoc w jego odzyskaniu, po czwarte, razem z pokrzywdzonym poszli do miejsca, gdzie plecak został przez S. S. (1) pozostawiony, po piąte i najważniejsze, że to właśnie S. S. (1) domagał się zwrotu plecaka, który w tym

<p>czasie jeden z mężczyzn trzymał w rękach i był to właśnie O. P. (1) (k. 932, t. V) i po szóste, sam ten oskarżony okoliczność tę potwierdził (k. 912, 913, t. V), co więcej nie ukrywał on tego, że zamachnął się pałą, ale nie trafił i jeden z mężczyzn zaczął uciekać, a wtedy on go kopnął.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego O. P. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:</p> <p>1) w jego pkt IV poprzez wyeliminowanie z kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu art. 281 k.k. i obniżenie kary zasadniczej do roku pozbawienia wolności oraz warunkowe zwieszenie jej wykonania na okres lat 3.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

2) w jego pkt VI poprzez obniżenie kwoty nawiązki na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej do 5.000 złotych.

**Obrońcy
oskarżonego
P. Ł. (1)
wniosła o:**

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt I przez wymierzenie oskarżonemu P. Ł. (1) kary 15 lat pozbawienia wolności;

- w pkt II – zmianę orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności i orzeczenie kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności.

Prokurator – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej środków kompensacyjnych orzeczonych od oskarżonego P.

<p>Ł. (1) i od oskarżonego O. P. (1) i zasądzenie :</p> <p>1) od oskarżonego P. Ł. (1) na podstawie art. 46 § 2 k.k. – nawiązki w kwocie 50.000 zł na rzecz małoletniej córki pokrzywdzonego – L. K.;</p> <p>2) od oskarżonego O. P. (1) na podstawie art. 46 § 1 k.k. – środka w postaci naprawienia szkody w kwocie 200 zł na rzecz pokrzywdzonego S. S. (1).</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Powyższe wywody utwierdzają w przekonaniu o nietrafności wywołu apelującego, w pierwszej kolejności, o błędach w ocenie dowodów, a po wtóre,</p>			

<p>nieprawidłowych ustaleniach faktycznych o udziale oskarżonego w przypisanym mu czynie, w postaci jaką nadał mu Sąd Okręgowy. W żadnym razie apelacja nie przekonała, że dopuszczono się naruszeń proceduralnych i popełniono błędy ustalając stan faktyczny w tej sprawie.</p>			
<p>Lp.2</p>	<p><u>Co do apelacji obrońcy oskarżonego P. Ł. (1).</u></p> <p>Uznano ją za zasadną w zakresie, w którym kwestionowano rozstrzygnięcie o karze jednostkowej za przypisany oskarżonemu w pkt. I) części rozstrzygającej czyn.</p> <p>Na wstępie należy zauważyć, że twierdzenia Sądu Okręgowego mające wpływ na wymiar kary nie w pełni mogą być potraktowane jako trafne.</p>		

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Sąd ten przyjął jako mającą wpływ na wymiar kary za to zachowanie postać bezpośredniego zamiaru towarzyszącego oskarżonemu. Zarówno jednak przepis art. 156 § 3 k.k. jak i 158 § 3 k.k. przyjęte przez ten Sąd jako odzwierciedlające prawnokarną ocenę postąpienia oskarżonego to przestępstwa umyślne jednak kwalifikowane nieumyślnymi skutkami. Następstwa w postaci śmierci pokrzywdzonego spowodowane są nieumyślnie. (zob. J. Giezek [w:] D. Gruszecka, K. Lipiński, G. Łabuda, A. Muszyńska, T. Razowski, J. Giezek, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, Warszawa 2021, art. 156, teza 28; podobnie A. Zoll [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom

II. Część I.
Komentarz do
art. 117-211a ,
red. W. Wróbel,
Warszawa 2017,
art. 156, teza
41; wyrok SA
w Poznaniu z
20.09.2019 r., II
AKa 59/19, LEX
nr 3057930,
wyrok SA w
Białymstoku z
24.01.2019 r.,
II AKa 201/18,
LEX nr
2669380,
postanowienie
SN z 23.11.2011
r., V KK
220/11, LEX nr
1095967). Ergo
należało uznać,
że zasadniczy
element
wpływający na
wymiar kary w
postaci przyjęcia
całości działania
oskarżonego
jako
popelnionego z
zamiarem
bezpośrednim
nie mógł być
uznany za
jednoznacznie
obciążająco
wpływający na
wymiar kary.
Skoro oskarżony
dopuścił się
przestępstwa,
którego strona
podmiotowa ma
charakter
mieszany, a
skutek w postaci
śmierci
pokrzywdzonego

nie był objęty umyślnością to także stopień społecznego niebezpieczeństwa tego czynu był niższy niż to przyjął Sąd Okręgowy, choćby z tego powodu.

Po wtóre, tenże Sąd jako wpływający na bardzo wysoki stopień szkodliwości społecznej tego zachowania przyjął m.in. godzenie w najwyższe dobra jakim jest zdrowie i życie człowieka. Rzecz jednak w tym, że nie jest okolicznością obciążającą godzenie w życie pokrzywdzonego, skoro przepis art. 156 § 3 k.k. chroni to właśnie dobro, z podobnego powodu nie przemawia na niekorzyść obejmowanie nieumyślnością śmiertelnego skutku. (wyrok SA we Wrocławiu z 20.01.2022 r., II AKa 392/21, LEX nr 3337889).

Wszak przedmiotem ochrony rozdziału XIX Kodeksu karnego jest życie i zdrowie człowieka, tym samym istotą przestępstw kwalifikowanych z tego rozdziału jest atakowanie takich dóbr jak życie czy zdrowie i powodowanie skutków w przepisach tych opisanych. Należało zatem odrzucić jako okoliczność wpływającą na wymiar kary w sposób obostrzający ją tę, która przywołał Sąd Okręgowy.

Jeśli zatem obie te okoliczności obciążające należało wyeliminować jako mające wpływ na wymiar kary to jasnym się stawało, że orzeczona przez Sąd I instancji kara za czyn I. nie mogła w takim wymiarze zostać zaakceptowana.

Nie jest także codziennością

sądową postawą oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie utrudniał w żaden sposób czynienia ustaleń w tej sprawie wprost przeciwnie, współpracował z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości w toku tego postępowania. I choć Sąd Okręgowy miał na uwadze te okoliczności w tym także i fakt okazanej skruchy oraz żalu z powodu tego co zrobił (nota bene także w toku postępowania apelacyjnego) to zdaniem Sądu odwoławczego niezasadnie uznał ją za koniunkturalną i ocenioną z rezerwą. Choć przeciwko oskarżonemu przemawia jego przeszłość, w tym zwłaszcza uprzednia karalność, a pośród niej także karalność za dopuszczenie się

czynów
przeciwko życiu
i zdrowiu, co
więcej
popęlenie
obecnie
ocenianego
przestępstwa w
niespełna dwa
miesiące po tym
jak opuścił on
zakład karny,
gdzie przebywał
skazany za takie
właśnie
przestępstwo to
jednak obecna
sytuacja jest
zdecydowanie
inna. Uprzednio
był skazany
za popęlenie
przestępstw,
które
skutkowały
naruszeniem
czynności
narządów ciała
pokrzywdzonych
na czas poniżej
i powyżej 7 dni.
Wszak obecnie
skutek jego
działania jest
nieodwracalny,
zatem
uświadomienie
sobie tego faktu
i obszaru zła,
które wyrządził
sowim
działaniem
winno wpłynąć
na oskarżonego
i skłonić go
do refleksji nad
własnym życiem
i postawą i
spowodować
zachowania

zgodne ze społecznym oczekiwaniem. Jego oświadczenia przed obywatelami pozwalają na stwierdzenie, że takie są właśnie przemyślenia oskarżonego, a zatem wymierzenie mu kary o charakterze eliminacyjnym uznano za rażąco surowe, przekraczające stopień winy i potrzeby społecznego oddziaływania kary.

Z tego powodu, mając przy tym na uwadze, że także w toku rozprawy głównej oskarżyciel publiczny domagał się za ten czyn kary 15 lat pozbawienia wolności uznano za konieczne obniżenie wymiaru kary orzeczonej do tego właśnie poziomu uwzględniając w konsekwencji postulat apelującej

obrońcy
oskarżonego.

Następstwem tej zmiany musiała być także zmiana wysokości kary łącznej wymierzonej oskarżonemu.

Należało przy tym pamiętać, że art. 86 § 1 zmieniony został przez art. 38 pkt 4 lit. a ustawy z 19 czerwca 2020 roku (Dz.U.2020.1086) zmieniającej nin. ustawę z dniem 24 czerwca 2020 roku. Treść tego przepisu uzyskała brzmienie Sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności (...). (podkreślenie SA).

Z tego względu zachowując

zasadę absorpcji
wyrażoną w
zaskarżonym
wyroku także i
Sąd Apelacyjny
uwzględnił ją w
swym
rozstrzygnięciu
o karze łącznej
limitowany przy
tym treścią
normy
cytowanej wyżej
i orzekł karę 15
lat i 1 miesiąca
pozbawienia
wolności.

Sąd Apelacyjny
uznał także
zasadność
jednego z
argumentów
apelującej.
Podniosła ona
bowiem fakt
rażącej
niesprawiedliwości
w wymierzonych
obu oskarżonym
karach. Sąd
uznaje racje
skarżącej, iż
wymierzona O.
P. (1) kara
pozbawienia
wolności
powoduje, że
orzeczona wobec
drugiego z
oskarżonych
kara
eliminacyjna
razi surowością.
Z tym, że
choć rację ma
skarżąca, że
rażąco surowa
była kara wobec
P. Ł. (1) to

zdaniem Sądu
odwoławczego
rażąco
niesprawiedliwa,
bo za łagodna
jest kara
wymierzona i
utrzymana w
mocy wobec O.
P. (1). Ma
rację skarżąca,
że to on
był inicjatorem
zatargu z
pokrzywdzonym
S. S. (1),
aktywnie
atakował
pokrzywdzonego
i nie oddał
plecaka, który
ukradł
pokrzywdzonemu,
gdy ten o to
prosił. Gdyby to
uczynił istniała
bardzo duża
szansa, aby do
ataku na S. S. (1)
i P. K. nie doszło
i nie utraciłby
życia ten ostatni.
Mimo więc
żądania przez
prokuratora
kary w
wysokości 4
lat pozbawienia
wolności przed
sądem I
instancji, brak
skargi ze strony
oskarżyciela
publicznego nie
mógł
spowodować
wymierzenia mu
kary na
poziomie, który
odpowiadałby

stopniowi jego
winy i
szkodliwości
społecznej jego
zachowania.

Skoro Sąd
Apelacyjny
wyraził powyżej
ocenę
rozstrzygnięcia o
karze wobec O.
P. (1) i jest ona
oczywista w tej
sytuacji, równie
niebudzące
wątpliwości jest
stwierdzenie o
niezasadności
wniosku
obrońcy tego
oskarżonego o
obniżenie
wysokości kary
oraz jej
warunkowe
zawieszenie.

Skala zła jakie
było udziałem
tego
oskarżonego
sprzeciwia się
także obniżeniu
nawiązki do
poziomu, który
postulował w
apelacji obrońca
tego
oskarżonego.

**Co do apelacji
prokuratora.**

Zasadny był
zarzut i wniosek
prokuratora
wskazujący na
pominięcie L. K.,
córki zmarłego
pokrzywdzonego

P. K., jako osoby uprawnionej do zasądzenia na jej rzecz środka kompensacyjnego. Sąd takie orzeczenie wydał na rzecz matki zmarłego J. G.. Jak się wydaje przez przeoczenie pominął fakt, że J. G. przesłuchiwana jako świadek w tej sprawie, której Sąd Okręgowy nadał status pokrzywdzonej złożyła oświadczenie, Chciałabym wystąpić o zadośćuczynienie dla mojej 14-letniej wnuczki. (protokół rozprawy z 12 lipca 2022 roku). Nie może być wątpliwości co do tego, że takie oświadczenie odpowiada wnioskowi, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k. Jeśli zatem matka zmarłego, w imieniu jego niepełnoletniej córki, wnosi o zasądzenie zadośćuczynienia, obowiązkiem Sądu było wydać takie orzeczenie.

Skoro uznał, że
nawiązkę należy
zasądzić na rzecz
matki zmarłego
to, abstrahując
od tego, czy
rzeczywiście
znacznie
utrudnione było
orzeczenie
obowiązku, o
którym mowa
w art. 46 §
1 k.k., jasnym
jest, że powinien
orzec o nawiązce
także na rzecz
osoby najbliższej
zmarłego
pokrzywdzonego,
czyli jego córki
(art. 115 §
11 k.k.). Wobec
braku tego
zobowiązania
uzupełnił o nie
powinności
oskarżonego Sąd
Apelacyjny.

Natomiast nie
mógł zostać
uwzględniony
wniosek o
orzeczenie
obowiązku
naprawienia
szkody
postawiony
przez
prokuratora
zarzucającego
pominięcie przy
orzekaniu
obowiązku
naprawienia
szkody przez O.
P. (1) na rzecz S.
S. (1).

Po pierwsze, z takim wnioskiem nie wystąpił pokrzywdzony, choć o uprawnieniu takim został pouczony. Nie odszukano w aktach sprawy takiego jego oświadczenia, w którym domagałby się naprawienia szkody. Nie złożył go nie tylko w toku śledztwa, ale nie uczynił tego także podczas rozprawy, gdy był przesłuchiwany jako świadek (protokół rozprawy z 26 lipca 2022 roku). Po wtóre, z takim żądaniem może wystąpić pokrzywdzony oraz prokurator. Po trzecie, z wnioskiem o zasądzenie świadczenia kompensacyjnego należy wystąpić w określonych granicach czasowy, a to do czasu zamknięcia przewodu sądowego, co jednoznacznie

reguluje przepis art. 49a k.p.k. Termin ten ma charakter prekluzyjny, a więc jest nieprzekraczalny i nieprzywracalny. Jego przekroczenie zatem nie daje pokrzywdzonemu legitymacji do ubiegania się o zasądzenie odszkodowania z przepisu art. 46 § 1 k.k., mimo że zostaną spełnione przesłanki materialnoprawne (zob. wyrok SN z 28.07.2010 r., II KK 291/09, OSNwSK 2010, poz. 1493; wyrok SA w Krakowie z 28.12.2012 r., II AKa 240/12, LEX nr 1246703; wyrok SA w Lublinie z 20.09.2011 r., II AKa 175/11, OSA 2012/5, poz. 19). (K. Eichstaedt [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2023, art. 49(a)). Skoro pokrzywdzony został przesłuchany w

toku śledztwa i na rozprawie i z wnioskiem takim nie wystąpił, choć mógł to zrobić, to uczynienie tego przez prokuratora już po zamknięciu przewodu sądowego (k.) było także wyjściem tego uprawnionego poza ramy czasowe wyznaczone przepisem art. 49a k.p.k. Termin tam ustanowiony dotyczy także prokuratora i złożenie stosownego wniosku w granicach wyznaczonych tą normą zobowiązuje Sąd do wydania stosownego, opartego na przepisie art. 46 § 1 lub 2 k.p.k., orzeczenia o środkach kompensacyjnych. Wystąpienie z takim wnioskiem, także przez prokuratora, po przekroczeniu tego terminu otwierało zatem Sądowi a quo **możliwość** orzeczenia o

obowiązku
naprawienia
szkody, lecz ***nie***
zobowiązywało
go do takiego
postąpienia.

Ergo, jeśli Sąd
ten miał
możliwość
wydania takiego
orzeczenia, a
tego nie uczynił
to nie naruszył
normy art. 46
§ 1 k.k., zaś
Sąd Apelacyjny
postulatu
prokuratora
uwzględnić nie
mógł bowiem
skoro złożył
wniosek
spóźniony to
orzeczenie o
takiej
powinności
byłoby
postąpieniem z
przekroczeniem
terminu, do
którego z
wnioskiem
takim
oskarżyciel
publiczny mógł
wystąpić.

Z tego powodu
zarówno zarzut
2/ jak i
wniosek z niego
wynikający nie
mogły zostać
uwzględnione.

4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Związłe o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ZSTRZYGNIECIE

**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

Związłe o
powodach
utrzymania w
mocy

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11.

Przedmiot i
zakres zmiany

0.0.1Przedmiot i
zakres zamiany
został omówiony

w części, w której rozważano o apelacjach prokuratora oraz obrońcy oskarżonego P. Ł. (1).			
Zwiąże o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V. i VI.	<p>Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej świadczonej P. Ł. (1) i O. P. (1) znajduje swoje oparcie w art. 29 ustawy z 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tekst jednolity z 2009 roku Dz. U. Nr 146, poz. 1188 z p. zm.) i w zw. z § 2 i § 4 ust. 2 pkt. 1 i 4 i ust. 3 oraz § 17 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2016, poz. 1714), lecz uwzględniono stanowisko Trybunału Konstytucyjnego z 20 grudnia 2022 roku w sprawie sygn. akt SK 78/21, który stwierdził,</p>	

że § 17 ust. 1
pkt 2 oraz §
17 ust. 2 pkt 3
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (Dz. U.
z 2019 r. poz.
18, ze zm.) są
niezgodne z art.
64 ust. 2 w
związku z art. 31
ust. 3, art. 32
ust. 1, art. 2 i
art. 92 ust. 1
zdanie pierwsze
Konstytucji
Rzeczypospolitej
Polskiej przez
to, że wskazane
w nich stawki
dla adwokatów
ustanowionych
obrońcami z
urzędu są niższe
od stawek w
tych samych
sprawach dla
adwokatów
ustanowionych
obrońcami z
wyboru. Skoro
pkt. 5 ust. 2 § 17
rozporządzenia
jest podobnie
nieprzystającym
do opłat
ustalonych dla

obrońców z
wyboru za
obronę przed
Sądem
Apelacyjnym,
także i w
tym zakresie
konieczne było
ustalenie
wynagrodzenia
obrońców z
urzędu na
poziomie
zbieżnym do
opłaty, którą
otrzymaliby
obrońcy z
wyboru.

Orzeczenie o
kosztach
sądowych oparto
na podstawie
art. 624 § 1 k.p.k.
i art. 17 ust. 1
i 2 ustawy z
23 czerwca 1973
roku o opłatach
w sprawach
karnych tekst
jednolity Dz. U
z 1983 roku,
Nr 49, poz. 223
z p.zm.). Należy
bowiem mieć na
uwadze sytuację
materialną
oskarżonych nie
mających
stałych
dochodów, a
przy tym P. Ł.
(1) skazano na
długoterminową
karę
pozbawienia
wolności. W tych
okolicznościach
nie będzie on
w stanie unieść

	<p>zobowiązań finansowych wynikających z powinności uregulowania wydatków sądowych i opłat.</p> <p>Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.</p>	
7. PODPIS		
SSA Jerzy Skorupka SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Maciej Skórniak		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca O. P. (1), adwokat P. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt. IV i VI w części rozstrzygającej.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmianę

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrończyni P. Ł. (1) adwokat A. L.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt. I, II części rozstrzygającej.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmianę

Kolejny numer załącznika	3.	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt. I, II, III, IV i V w części rozstrzygającej.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść P. Ł. (1) i O. P. (1)	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmianę